

РЕШЕНИЕ

№158

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 03 юни 2013 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на осми май, две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря И.И.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Иванова **к.н.а.х.д. №146 по описа на съда за 2013 г.**, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от **ЕТ „Н.Н. ***** чрез Н.Г.Н****. - управител срещу решение №5/21.02.2013 г. на Районен съд – Трън, постановено по н.а.х.д. №97 по описа на съда за 2012 г.

С атакуваното решение е потвърдено НП №F013429 от 18.09.2012 г. на Заместник-Директор на ТД на НАП – София издадено срещу ЕТ „Н.Н.-***, със седалище и адрес на управление:*** за нарушение по чл. 7, ал. 1 от *Наредба №Н-18/13.12.2006г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства* (наричана по нататък Наредба №Н-18/13.12.2006 г. на МФ), за което на основание чл. 185, ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е определено да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 (три хиляди) лв.

Касаторът поддържа теза, че не е извършил вмененото му нарушение, тъй като „обектът не е работел по време на проверката“ и „не е бил открит“, като разрешението за отварянето му е издадено на следващия ден. Твърди се още, че съпругата на управителя на ЕТ, е извършила продажба в обекта без разрешението на собственика. Посоченото жалбоподателят пледира, да е от съществено значение за съставомерността на вмененото му нарушение, което районният съд не е отчел и така е постановил неправилно решение. От касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт и процесното наказателно постановление.

Ответникът по жалбата - ТД на НАП – София, се представлява от ю.к. К****. Възразява срещу жалбата и моли решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник, дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, решението е правилно и законосъобразно,

кореспондиращо и с доказателствата, събрани във връзка със спора и следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок, от надлежна страна в административнонаказателното производство и срещу обжалваем съдебен акт, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция писмени доказателства във връзка със сочените основания за обжалване не са представени.

Административен съд - Перник, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Атакуваният съдебен акт е валиден и допустим, като постановен по отношение на правораздавателен акт, подлежащ на съдебен контрол, с произнасяне от компетентен съд, в рамките на дадените му от закона правомощия, след надлежно сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

За да постанови обжалваното решение Районен съд - Трън, въз основа на представените пред него и събрани в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства е приел за безспорно от фактическа страна, че на 14.08.2012 г. при извършена проверка по спазване разпоредбите на данъчното законодателство в търговски обект - магазин за хранителни стоки, находящ се в гр. Трън, стопанисван от ЕТ „Н.Н***“, представляващ самостоятелно обособено помещение, в което били подредени стоки за продажба с посочени цени, инспектори от ТД на НАП София извършили контролна покупка на парче луканка с единична стойност от 3.80 лв., за което не бил издаден касов бон. Установено било, че в търговския обект не е монтирано и въведено в експлоатация фискално устройство (ФУ), регистрирано в компетентната ТД на НАП. За нарушението е съставен акт, въз основа на който е издадено процесното НП.

При извършената от първоинстанционния съдебен състав служебна проверка за законосъобразност на производството по налагане на административно наказание е прието, че актът и процесното НП са съставени и издадени от компетентни органи, в кръга на правомощията им, че съдържанието им е съответно на изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, както и че административнонаказателното производство е протекло без допуснати съществени процесуални нарушения, които да са го опорочили. Касационният съд споделя тези изводи на първата съдебна инстанция.

Разгледал спора в неговото същество, въз основа на приложените и събрани доказателствата, решаващият състав на Районен съд - Трън е приел за безспорно установен и доказан, както факта на извършване на процесното нарушение, така и неговото авторство. Процесното деяние е преценено от районния съд като правилно и съответно правно квалифицирано, като реализирало посочения от административнонаказващия орган състав на нарушение на 7, ал. 1 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. на МФ, както и правилно и съответно санкционирано, и в минимален размер по посочената санкционна норма на чл. 185, ал. 2 на ЗДДС. Извършил проверка за наличие на предпоставки за приложението на чл. 28 от ЗАНН районният съд е постановил, че процесното нарушение не може да бъде прието за маловажен случай, поради което деецът не следва да бъде освобождаван от административнонаказателна отговорност поради спецификата на процесното нарушение.

Административен съд – Перник намира така постановеното решение и в тази му част за правилно, като съображенията за това са следните:

В жалбата не се съдържат конкретно посочени основания за касиране на първоинстанционния съдебен акт, които настоящия състав да обсъди. Водим от съдържанието на жалбата съдът приема, че жалбоподателят не е съгласен с преценката

на първата съдебна инстанция на фактите по спора, което го е довело до неправилни правни изводи и съответно неправилно приложение на материалния закон. Касационният съд не приема за основателно изложеното в жалбата.

Правилна е преценката на първата съдебна инстанция, че безспорни по делото са както факта на извършване на процесното нарушение, така и неговото авторство. Разпоредбата на чл. 7, ал. 1 на Наредба №Н-18/13.12.2006 г. на МФ (ред. към датата на извършване на нарушението) гласи, че лицето по чл. 3 от Наредбата е длъжно да монтира, въведе в експлоатация и използва регистрирано в НАП ФУ от датата на започване на дейността на обекта. В случая безспорно търговецът е лице по чл. 3 от Наредбата, извършващо продажба/ доставка на стоки или услуги във или от търговски обект, поради което е и субект на задължението по чл. 7, ал. 1 от Наредбата да монтира – в случая от ФУ, въведено в експлоатация и регистрирано в НАП. Неизпълнението на това задължение реализира състав на административно нарушение на чл. 7, ал. 1 от Наредбата, наказуемо по реда на чл. 185, ал. 2 на ЗДДС (ред. към 14.08.2012 г.), тъй като с това нарушава реда и начина за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. Анализът на писмените и гласни доказателства, събрани във връзка със спора налага категоричен извод, че именно ЕТ „Н.Н.***“ като субект на съответното задължение е извършил и от обективна страна вмененото му административно нарушение. Споделят се изводите на първата съдебна инстанция, че независимо от факта, че към датата на извършване и установяване на нарушението обектът не е бил започнал дейността си документално, реално е било налице осъществяване на продажби, предвид безспорно установените по спора факти. След като до обекта е имало свободен достъп на външни лица, на които са продавани стоки, а в самия обект е имало заредена стока, с обозначени цени, която е била предмет на продажба, то търговецът реално е започнал търговската си дейност и е бил длъжен да разполага с монтирано ФУ, въведено в експлоатация и регистрирано в НАП. А фактът, че процесното нарушение е установено при извършена контролна покупка, затвърждава изводите на административнонаказващия орган и съда. Тук е мястото да се отбележи и липсата на относимост в твърденията на жалбоподателя защо е „недоволен“ от решението на първата съдебна инстанция. Фактът, че търговецът не е присъствал в момента на проверката е без значение за съставомерността на вмененото му деяние, както без значение е и твърдението на Н.***, че обектът не е работел в същия този момент, както и че фактически продажбата е извършена от лице, което въпреки че е негова съпруга не е служител на търговеца, нито е имала неговото разрешение да извършва продажби. Данни по делото, за неправомерно и против волята му осигуряване на свободен достъп до търговския обект от друго лице, както и за извършена продажба въпреки волята на стопанисващия обекта не са налице. А дали към момента на проверката търговският обект е работел или не, не подлежи на обсъждане поради факта, че това е без отношение, тъй като не е част от нормативно установеното задължение и изискване за монтиране в търговските обект на ФУ, регистрирани в НАП. Известните колебания във връзка с частта от материалната норма на чл. 7, ал. 1 от Наредбата, сочеща конкретен момент от който задължението следва да бъде изпълнено, се преодолява посредством тълкуване и съобразяване с целите ЗДДС, на чл. 118 от ЗДДС и нормативните актове по неговото прилагане, които без съмнение са облагане с данък добавена стойност, както и основната цел и функция на Наредба № Н-18/2006г. на МФ - да бъдат регистрирани и отчетени всички извършвани от задължените лица продажби на стоки и услуги в търговските обекти, каквото е основното предназначение на фискалните устройства.

Що се отнася до справедливостта на определеното да бъде наложено административно наказание и настоящата инстанция намира, че с оглед обществените

отношения, които Наредба Н-18/13.12.2006 г. регулира, нормата на чл. 28 от ЗАНН в настоящия казус не може да намери приложение, а така определеното наказание е на предвидения в закона минимум, поради което размерът му не би могъл да бъде намален под тази граница. Правилно касаторът е санкциониран с наказанието, предвидено в разпоредбата на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС.

Достигнал до сходни на горните правни изводи районният съд, при съответно и правилно установена фактическа обстановка е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде оставено в сила, като касационната жалба ще бъде отхвърлена поради неоснователност.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК,
Административен съд - Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №5/21.02.2013 г. на Районен съд – Трън, постановено по н.а.х.д. №97 по описа на съда за 2012 г., с което е потвърдено НП №F013429 от 18.09.2012 г. на Заместник-Директор на ТД на НАП – София.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/

ЧЛЕНОВЕ:

1./п/

2./п/